

Наталія Яцишин,
Людмила Смалько,
Волинський національний
університет імені Лесі Українки

СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ПІДХІД ДО ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Як методична категорія термін *підхід до вивчення* (англ. *approach* – підхід, підступ) введений в науковий обіг англійськими методистами в другій половині ХХ століття. Активно розроблявся російськими методистами наприкінці минулого століття [1; 2; 3; 4]. На їх думку, підхід до вивчення являє собою точку зору на сутність предмета, якому треба навчати, використовується як сама загальна методологічна основа дослідження в конкретній галузі знань, визначає діяльність дослідника, спрямовану на вивчення того чи іншого явища. Сучасний досвід класифікації підходів до вивчення іноземної мови узагальнив А.М. Щукін [5].

Як свідчить досвід викладання, останнім часом посилюється увага методистів-викладачів і науковців до соціокультурного підходу до навчання мови, який передбачає в процесі занять тісну взаємодію мови і культури її носіїв. Результатом такого навчання є формування як комунікативної, так і соціокультурної компетенції, які забезпечують використання мови в умовах певного культурного контексту на основі діалогу культур. Отже, одним з найважливіших аспектів цієї проблеми є становлення спеціаліста, який володіє основами міжкультурної комунікації, що передбачає досягнення взаємопов'язаних дій з носієм відмінної культури. Євроінтеграційні прагнення України зумовлюють потребу в фахівцях, здатних до професійного іншомовного спілкування, з метою здійснення успішної взаємодії із зарубіжними співрозмовниками – партнерами.

Основну суть соціокультурного підходу визначають наступні положення:

1. Шлях оволодіння мовою є освітнім процесом, зміст якого – культура країни мови вивчення якої вивчається.

2. У пізнавальному плані основою навчання в рамках такого підходу є діалог культур як співставлення фактів із галузі художньої творчості і способу

життя носіїв мови. Цей напрямок за останні роки особливо активно розвивається в рамках нової наукової дисципліни – порівняльного лінгвокраїнознавства.

3. У виховному плані при такому підході акцент робиться на виявлення спільних моральних орієнтирів в житті двох народів й існуючих між ними відмінностей у різних сферах життєдіяльності.

4. Основне завдання розвивального аспекту – формування стійкої мотивації до вивчення мови й іншомовної культури в діалозі з рідною.

5. Навчальна мета при такому підході зводиться до формування комунікативної і соціокультурної компетенції з опорою на рідну мову студентів. Співставлення двох мов повинно сприяти більш ефективному оволодінню іноземною.

Таким чином, соціокультурний підхід можна вважати базисно універсальною категорією методики оволодіння іноземною мовою. Будучи компонентом системи вивчення мови, такий підхід виступає в якості загальної лінгводидактичної основи навчання і дає уявлення про обрану стратегію, методи і прийоми викладання і вивчення іноземної мови.

Список літератури

1. Бим И.Л. Методика обучения иностранным языкам как наука и проблемы школьного учебника (опыт системно-структурного описания) / И.Л. Бим. – М.: Русский язык, 1977. – 288 с.

2. Вятютнев М.Н. Теория учебника русского языка как иностранного / М.Н. Вятютнев. – М.: Просвещение, 1984. – 244с.

3. Ляховицкий М.В. Методика преподавания иностранных языков / М.В. Ляховицкий. – М.: Высшая школа, 1981. – 267с.

4. Сафонова И.Л. Социокультурный подход к обучению иностранным языкам / И.Л. Сафонова. – М.: Высшая школа, 1991. – 305 с.

5. Щукин А.Н. Обучение иностранным языкам: Теория и практика: Учебное пособие для преподавателей и студентов / А.Н. Щукин. – М.: Филоматик, 2004. – 416 с.